

Näin se alkoi

Julkaistu 20.8.2014

Hei!

En pidä pitkistä esittelyistä, joten menen suoraan tarinaan, jonka haluaisin jakaa teidän kanssanne. En ole ennen kirjoitellut tänne, mutta nyt ajattelin sitten repäistä ja tulittaa sanoja.

Tarina alkaa kun olin n. 7-luokalla, kun testasin ensimmäisen kerran "huumeita", eli poltin siis pilveä. Ensimmäinen kolahdus ei ollut hyvä, sillä kuvittelimme aineen toimivan heti ja poltimme paljon kyseistä shittiä odotellen toivottua oloa... Sitten se iski. Istuimme metsässä tunteja sekoillen ja jopa oksentaen. Sen jälkeen en hetkeen koskenut pilvituotteisiin, vaan pysyin viikonloppujuomingeissa, mutta kyllä se kannabiskin tuli kuvioihin, kun uskalti taas smoukata.

Noh, siirrytään vähän eteenpäin tarinassa 7-8-luokan kesään. Kaverini mummo kuoli syöpään ja hänen lääkkeensä päätyivät kaverini vanhemmille "hävitettäväksi". Ikävä kyllä lääkkeet eivät hävinneet, vaan saimme käsiimme oxycontin 20- ja 40-millisiä tabletteja, josta oikeastaan kaikki sitten alkoi. Nokitimme näitä ja niiden sekoitusta varmaan yhteensä kaksi viikkoa. Pari päivää oli taukoa välissä. Parhainta tässä oli vielä se, että emme jääneet kiinni, koska ilmeisesti kaverin äiti popsi niitä itsekkin, eikä huomannut niiden katoamista pikkuhiljaa. Loppukesä menikin douppia etsiessä, kun oli kevyet kitkut tästä putkesta (koin myös ensimmäiset piinaavat jalkakivut, kun en ainetta saanut). Mutta totuushan oli se, ettei me mitään mistään saatu, kun niin pentuja oltiin.

Kasiluokka meni suht rauhallisesti mopoilla, ryypätessä ja silloin tällöin poltellessa... Sitten tulikin 9-luokka ja alkoi rajummat ajat. Vedin kaikki mitä sain käsiini: lyricat, pamit, dolanit, tramalit, resilar yms. Kyllä tähän listaa varmaan saisi, mutta nuo eivät vetäneet vertoja tulevalle. Tuli talvi ja joulun läheni, ja olin menossa hakemaan velkoja vanhemmalta kaveriltani. Kun pääsin luokkuun sisälle näin uuden rakkauteni ensimmäistä kertaa: paholaisen perseestä suoraan tullut subutex. Hän tarjosi nokat velkojen kuittamiseksi ja painotti, ettei kellekkään saisi sanoa sanaakaan. Tottelin ja imaisin roinat nenään ja siinä sitä sitten oltiin, olo oli mahtava! Ihan niinkuin sillon aikaisemmin oxycontinien kanssa: höpötin, löpötin ja oksensinkin kerran ja tästä se sitten lähti...

Sain pidettyä rahatilanteellani yllä jonkin aikaa, pääosin subulla (Ja kyllä, SITÄ SAA ALA-IKÄINEN, JOS HALUAA!). Lumi sulii, koulut loppuivat ja alkoi kesä josta en vieläkään oikein muista mitään muuta kuin hämäämistä hetkiä kavereitteni kanssa. Palloa meni hyvällä tahdilla, ja koska tunsin vähän vanhempia kavereita, he pystyivät hoitamaan minulle subut katulailleisesti, eikä minusta ollut puhuttakaan diileissä. Samana kesänä uhkasin hakkaavan kaverini (oxycontinjäbän) pamikännissä, jota onneksi en toteuttanut. Tähän ystäväni tulivat väliin ja lupasin lopettaa kaiken, mutta nyt on ilmiselvää että näin ei siis tapahtunut.

Käyttö väheni ja subutex jäi pikkuhiljaa taakse, kun bentsoilla ja tramaleilla pystyi nitkuja vähän tasottamaan. Siitä jatkui matka lukioon, jossa olin hetken, kunnes siirryin auto-alalle. Noh täällä sitten olikin jotain vanhoja tuttuja kadulta, jotka sai minut taas mieltymään päihteille (muillekin kuin päivittäiselle kannabikselle). Meni piriä, essoja, sienä tietysti syksyllä yms. yms. Ja tässä sitä nyt ollaan amiksen viimeisellä ja kirjoittamassa nettiin tarinaa, josta edes vanhempani, eivätkä kaikki ystäväniäkään tiedä kuin pätkiä.

Siinä tarinani ja nyt haluaisin kysyä, että miten pääsen eroon tästä kaikesta. Lähipiirini on pelkkiä enemmän tai vähemmän käyttäviä, en tiedä miten olla "normaali" enää. Minulla ei ole tunteita, ainakaan vahvoja sellaisia. En ole nauranut miesmuistiin kunnolla, paitsi väkisin, ettei nyt ihan masentuneelta vaikuttaisi. En ole mitään, jos en saa mitään. Selvinpään olen vain pelkkä kuori, tunteeton, kylmä ja harmaa. Mutta sitten kun saan vaikka esimerkiksi kaljaa, minusta tulee eri ihminen, iloisempi ja rennompempi. Pystyn kommunikoimaan ihmisten kanssa ja ehkä jopa tekemään tuttavuutta, joka ei ennen ollut ongelma. Sain nuorempana usein toverini ja opettajatkin nauramaan ja hymyn heidän huulilleen. Nykyään on jo saavutus, kun saa aidon hymyn omalle naamalle tai aidon naurun ilmoille.

Mitä teen? Miten menettelen? Kertokaa mitä teen tässä vaiheessa, kun valheita on jo enemmän kuin pystyy niitä korjaamaan? Haluan olla se kaveri, joka musta olis tullu ilman nuoruuden tyhmyyttä, mutta tuntuu että en pysty olemaan ilman, jos en ole kotona yksin koko päivää sängyn pohjalla. Sosiaalisuus on selvinpään kuollut. Mitä teen... auttakaa.

Nimimerkki:

Dollar\$

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/nain-se-alkoi>